

които съмъ помагалъ, дохода и ми отнеха всичко, нарекоха поуката ми ерестъ.

(Динко е въ недоумѣние и не знае какво да каже).

Еремия.

(Увлѣчено) Е, не се ли разбира отъ това, че само съ такива проповѣди, молитви и поучения — нищо не се постига? Хората все тъй крадатъ, лъжатъ, притворствуватъ —

Динко.

(Като че схваналъ въпроса) Че ако и молитвата, проповѣдта не помагатъ, тогава! —

Еремия.

Тамъ е, тамъ е въпросътъ. Вижда се, че по другъ пътъ трѣбва да се трѣгне; друго-яче трѣбва да заработи църквата, ако иска да стори нѣщо за наството си.

Динко.

Очудватъ ме приказките ти!

Еремия.

(Съ болка) Трѣбвало да се струпатъ на главата ми толкова нещастия, за да разбера —

Динко.

А пъкъ менъ ми се струватъ приказките ти тъй, какъ да кажа, не добри, не християнски.

Инокентий.

Не съ не християнски. Азъ виждамъ, че злото е именно въ това, гдѣто църковата е забравила и потъпикала Христовото учение. И за туй, тъй както я каратъ до сега, не може се отиде напредъ.

Динко.

Защо да не може?